

Téma obrazu na obálce: Každodenní obmývání tvrdého lidského srdce vodopádem neskutečné Lásky a nezasloužené přízně způsobí, že duše rozkvetne a z člověka se stane jezero požehnání pro všechny bez rozdílu.

Naše tehdy 12letá vnučka Melánia Mrázová ho vytvořila nevědomky na základě mnou vnímaného hlubokého poselství z Izajáše 58,11: „Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.“ (autorka)

Pokud není uvedeno jinak, všechny citáty z Písma svatého pocházejí z textu Českého ekumenického překladu, který byl revidován v letech 1998–2000, 22. vydání (13. opravené).

Text © Katarína Kernová

© Advent-Orion, Praha 2021

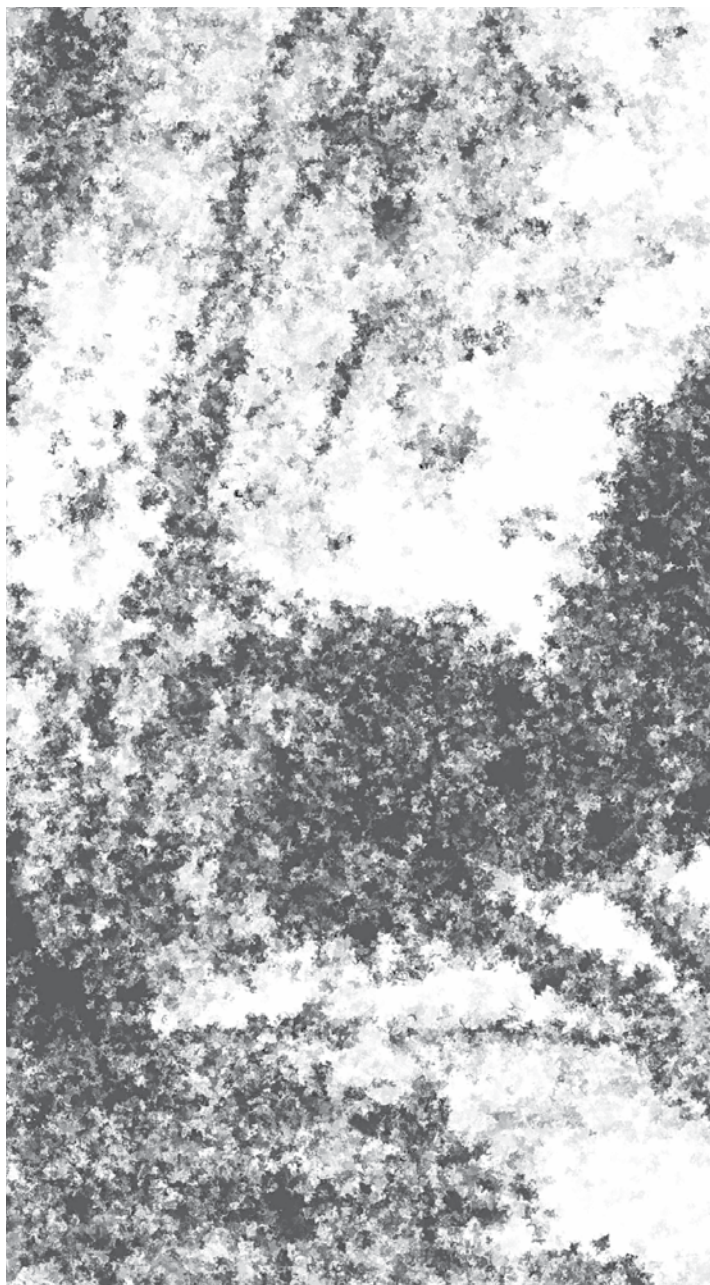
Překlad © Michaela Hrachovcová

978-80-7172-582-4 (váz.)

978-80-7172-583-1 (brož.)

NÁDHERNÝ ŠOK

KATARÍNA KERNOVÁ

1. kapitola

„Život je buď velké dobrodružství, nebo vůbec nic.“

Helen Kellerová

V malebné vesničce jižního Slovenska se narodil v rodině obuvníka chlapec. Dali mu jméno Jozef. Dva jeho nevlastní sourozenci pocházeli z prvního manželství, ve kterém při posledním porodu zemřela jejich mladá maminka. Později si vdovce vzala za manžela její sestra a porodila mu ještě pět dětí. Rodinka byla chudá na materiální věci, ale bohatá na vzájemnou lásku. Otec početné rodiny tvrdě pracoval jako obuvník a matka se s láskou starala o hejno věčně hladových dětí.

Jožko byl bystrý, šikovný chlapec, který pozoroval svět svými velkýma, zvědavýma očima. Pásl husy s ostatními dětmi, koupal se v říčce Nitře, pomáhal na poli i s domácimi pracemi, přičemž jako jiné děti vymýšlel i různá šibalství.

Jednoho dne měl předat vzkaz od svého učitele místnímu panu faráři.

„Jožko, a nezapomeň panu faráři políbit ruku!“ přikázal mu pan učitel před odchodem ze třídy. Během cesty na faru Jožkovy myšlenky pracovaly na plné obrátky. Ve své dětské upřímnosti si kladl v duchu otázku: Proč mám políbit ruku cizímu člověku, když jsem mozolnaté ruce svého otce ani nepohládl? Nedávalo mu to logiku a učitelův příkaz nesplnil. Ve své dětské prostotě zavedenou formu odmítl. Skončilo to vytaháním za uši a rákoskou po prstech. Avšak více než bolestný tělesný trest

a hanba před celou třídou ho páčil pocit nespravedlnosti z toho, že přece neudělal nic špatného...

Během sklizně bylo v jeho rodišti práce nad hlavu. Z vlastní zkušenosti poznal těžkou práci i sladký spánek způsobený únavou. Na vlastní kůži prožil, co znamená dřina, bída a odříkání. Na vlastní oči viděl během druhé světové války okolo vesnice zabitě mladé vojáky. Poslouchal hrozivé sirény, které oznamovaly shazování bomb na nedaleké Nové Zámky, které byly důležitým železničním uzlem. Viděl rozpor mezi nábožensky zavedenými formami a rozporuplným reálným životem některých jejich vyznavačů. Začal si postupně sám utvářet své životní hodnoty. Chtěl být svobodným člověkem, který dělá svá vlastní odpovědná rozhodnutí podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Před svým nástupem na základní vojenskou službu v Čechách se oženil se svou životní láskou Emkou. Znali se velmi dobře od dětství, protože vyrůstali na stejné ulici. Krátce po svatbě si sbalili svá zavazadla a ruku v ruce vyšli vstříc společné budoucnosti. On dostal zaměstnání v Škodových závodech v Plzni, kde svařoval kotle na parních lokomotivách, jeho milovaná manželka se stala prodavačkou. Po roce se jim narodil hezký, zdravý chlapec, kterému dali také jméno Jozef. Jožko se jako milující otec a manžel staral o svou rodinku, do které později přibyla dcera i další syn. Každá věc, kterou si s manželkou postupně kupovali do své skromné domácnosti, je naplňovala vděčností. Uměli se společně těšit z každé maličkosti, která dotvářela jejich manželské a rodinné štěstí. Před ukončením dvouleté základní vojenské služby podepsal Jožko studium na poddůstojnické škole. Uniforma se tak stala součástí jeho života. Byl to můj otec.

„Vědomí dobře prožitého života a mnoha dobrých skutků je nejpříjemnější vzpomínkou.“ / Marcus Tullius Cicero /

2. kapitola

„Každý člověk má takovou hodnotu, jakou mají věci, které bere vážně.“ Marcus Aurelius

Moji rodiče nám dali pěkný příklad manželského a rodinného života. Neslyšeli jsme je používat žádné vulgární výrazy, nadávky na druhé či stížnosti na život. Svým praktickým životem jako by nevědomky naplnili moudrá slova R. W. Emersona: „Neužírejte se v odmítání ani nenadávejte na špatné lidi, ale opěvujte krásu dobrých.“

Vzájemná nedorozumění a problémy, které jim život přinášel, se snažili řešit ve vzájemné úctě, a ty, které se týkaly jejich manželství, bez naší dětské přítomnosti. Když si mě maminka přinesla z porodnice, nějaký čas strávila se svými rodiči v rodné vesnici, aby se zotavila. Jednoho dne máchala pleny v korytě na dvoře, když najednou viděla, jak moje babička nese rezavé nůžky, kterými stříhala své šípkové keře. Zamířila si to směrem ke kočárku, ve kterém jsem v peřince spinkala. „Mamko, co jdete dělat?“ zavolala na ni moje maminka. „Ale, jdu té malé odstříhnout to, co jí visí na tom jejím pupíčku. Má ho jakýsi ošklivý,“ odpověděla moje babička. Kdyby ji tehdy maminka nezastavila, mohlo to skončit otravou krve nebo přímo tragédií. Kolik takových zvláštních „náhod“ ochrany každý člověk najde, pokud se zamyslí nad svým životem...

Když jsem měla pět let, zapsali mě rodiče do mateřské školky. Maminka chtěla nastoupit jako prodavačka do prodejny s pečivem, abychom nemuseli žít jen z otcova

platu. Přestože jsme jako rodina nejezdili na zahraniční dovolené a nekupovali oblečení za bony v Tuzexu, měla jsem dojem, že nám nic potřebného nechybělo. To byl můj dětský pohled, který samozřejmě neviděl, jak musí oba rodiče rozumně rozdělovat skromný rodinný příjem pětičlenné rodiny.

Chodila jsem do mateřské školky jen pár týdnů, když jednoho dne, držíc se teplé maminičiny dlaně, jsem před brankou školky maminku křečovitě objala a se srdceryvným pláčem jsem ji prosila: „Mami, nedávej mě do školky! Prosíííím, prosííííím!“ Sklonila se ke mně a snažila se mě utiřit: „Neplač, moje zlatíčko, vždyť pro tebe přijdu, jen co se odpoledne vyspinkáš. Já jdu do práce, abychom měli více korunek i na tvůj nový zimní kabátek a botičky...“

Nic nepomáhalo, držela jsem se jí jako klíště. Pak mě paní učitelka odvedla násilím do třídy a maminka se slzami v očích odešla do práce. Když se to opakovalo po několik dní ráno co ráno, začali mít o mě rodiče velkou starost. Až jednoho večera jsem jim objasnila důvod mého pláče. Ředitelčin syn Igor, který chodil do naší skupiny, byl velmi rozmazlený kluk, který nám s radostí ubližoval: na pískovišti na nás házel písek, bil nás lopatkou, kam se dalo, kousal nás, přičemž já jsem ho obzvláště přitahovala. Marně jsme si na Igorovo chování spolu s ostatními dětmi učitelkám s pláčem stěžovali. Občas mu sice pohrozily, ale ani jedna z nich nechtěla upadnout v nemilost u své nadřízené. Po objasnění situace můj táta prohlásil: „Mamko, už nepůjdeš do práce! Uskromníme se, dokud nepůjdou děti do školy.“ Pro mé rodiče byla prvořadá duševní pohoda vlastních dětí.

A tak jsem až do svého nástupu na základní školu mohla s milovanými bratry naplno vychutnávat rodinnou pohodu, kde to v kuchyni vonělo chutnými jídly a kde nás

čekala pečlivá mamka. Oba rodiče zůstali pro mě navzdory jejich lidským slabostem hodnotovými vzory. Zvláště jako dcera jsem se chtěla podobat svému otci, a to nejen svým vzezřením.

Jednoho večera jsem si totiž vyslechla z pokoje rozhovor rodičů. V něm si maminka povzdechla, že žijeme dost skromně. Podotkla, že někteří otcovi komunističtí kolegové šikovně využívali levnou pracovní sílu vojáků na výstavby svých rodinných domů nebo rekreačních chat. Tehdy jí táta odpověděl těmito slovy: „Ale já chci mít vždy a ve všem čisté svědomí!“

„Musí být dobré mít čisté svědomí,“ pomyslela jsem si tehdy ve dvanácti letech. „Když to chce náš taťka, tak to chci i já!“

„Jestliže je třeba něco vysvětlovat složitým způsobem, znamená to, že jde o špatný skutek. Rozsudky svědomí jsou přímé a jednoduché.“
/ Lev Nikolajevič Tolstoj /